

Dođduđum Ayın Hüzünlü Sabahları

– Sebahat · 23 Ekim 2012

Bir ekim bu kadar mı hüzünlü geçer her yıl dedim. Belki de bu mevsime yakıştığı içindir hüzün... Çocuksu telaşlarımı özledim... Her seferinde sağa başını vuran hani şu hiç uçuramadığımız tamiri bitmeyen, uçurtmayı filan... Sanki uçmaya isyankâr derdin. Hiç istemezdi, kuyruğuna bağladığımız kurdeleleri... Hiç usanmadan tamir eder, gökyüzünde süzöldüğünü hayal ederdik...

Oyunda kararlar alırdın ve her oyun kavgasız biterdi. Tek keyfimizi kaçıran, annemizin, “Hadi bakkala git...” sözleri olurdu. Tam da oyunun en tatlı yerinde. Diğerleri ikimizin oynadığı oyuna katılmak isterdi. En çok sevdiğimiz uçan kaz çizgi diziyi seyreder gibi. Öyle soluksuz seyrederlerdi. Gelin, diyene kadar. Ve oyundan sonra daldığımız karpuz tarlalarına ne demeli... Hala bakıyorum geçerken ve hala yanaklarım kızarıyor sahibini görünce... Karpuzlarını yerken yakalandığımız güne istinaden çok iri bir adamdı. Şimdi her şeyi küçültmüştü zaman, hem gözümüzde hem gönlümüzde. Ve sırf yaramaz çocuklardan olalım diye, gece yüzümüzü unlar ve siyah çarşaf takardık başımıza... Camlara taş atar, saklandığımız yerden insanların yüzlerindeki korkuya gülerdik... Ve hiç yakalanmazdık sayende...

Ertesi gün kadınlar konuşurlardı. Hani şu köşe başı kongre sohbetlerinde. “Dün gece yine görmüşler, iki başlı soluk bir yüzü varmış” konuşmalarının yapıldığı. Kedilerin yavrularını besleyemediği günlerdi o günler. Kulak damlalarına aromalı süt hazırlayıp yavruları doyurduğumuz. Annelerinin sütleri yetmezmiş gibi. Yakaladıkları fareleri ağızlarından alırdık, ölmesinler diye...

Ađaçlara evcilik kurardın sen. Bütün gün ayağımız yere basmazdı. Çatlardan ağaçlara, ağaçlardan çatlara atlardık. Ayaklarımızı yakan kiremit kızgınlığında. Hele bir bahçemizdeki havuza düştüğün gün vardı, annelerimiz öğle uykusuna daldığında sessizce girdiğimiz.

Mutluyduk yürüsek de içinde. Ta ki sen bizi bırakıp gidene kadar. Bir Ekim sabahı erkenden. Hem içerden hem dışardan üşüdüğüm, titrediğim ve eksildiğim bir Ekim sabahı. Ben bir günde on yaş büyümüşüm sen hep çocuk kalmıştın hani... O zamanlar anlamıştım ayrılığın bütün dillerde ölüm olduğunu. Ve gidenin sadece resimlerde görülebileceğini.

Sonbaharın hüznüne dayanamamıştı sanki kalbin. Şaka yollu tatlı aspirinleri atıştırırken. Şimdi ne zaman kutu içinde yirmi adet aspirin görsem, o gün canlanır gözümde. İkimizin oynadığı bir intihar oyunu belirir sahnede kalanla gidecek olan seçilirken. Sen sabahı görememiştin, ben ateşler içinde. Ve yumuşak bir battaniyenin himayesinde, sana bakıyordum. Hiçbir ölümü yakıştıramadığım bir ekim sabahı. Hani aralık, kasım neyse ama ekim ayına ölüm yakışmamıştı asla. Katılmadığım bir oyunu seyrediyordum. Üstelik sen vardın oyunda. Pişmanlık ve hüzün sınırlar çiziyordu aklımın hezeyanlarında. Çizgi dışına çıkan oyun dışı oluyordu. Yani sen bir oyun oluyordun, sabahlar ölüm. Bense yağmur, sana kavuşuyordum toprağa

düşünce. Şimdi anlamsız acılar biriktiriyorum, anlamsız yaralar deşiyorum. Anlamsızı anlamlı kılan öykünmelerim var. Seninle başlayan acılar, yağmur yağınca seninle son buluyordu. Çabucak düştüğüm bir şiirin içinde uyanıyordum bazen.

Şimdi ne zaman yağmur yağsa bu şehre, ıslanırken buluyorum kendimi...